

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ

"Όταν ό Άναξαγόρας άρρώσθηκε και κινδύνευε να πεθάνη, οι φίλοι του τον ρωτούσαν τί προτιμάει: Νά μεταφέρουν τό πτώμα του στην πατρίδα του, μετά τό θάνατό ου, ή να ταφή στην πόλι στην οποία βρισκότανε.

—"Η όδός ή φέρουσα στον Άδι, άπάντησε ό Άναξαγόρας, είνε πανταχούθεν ή αήτή!...

Η περιφρονησ έταίρα Φρήνη, ή οποία τόσους φιλοσόφους εδεδέροτοχτημένους στά πόδια της, μά μέρα έστοχηματίσεν με μερικους φίλους της, ότι μπορούσε να σαγηνήσει με τά θέληγτόρά της και τον φιλόσοφο Σωκράτη, γνωστόν γιά την εγκρατεία του.

Τόν πλήρσιος λοιπόν και μεταγειώσθηκε όλες τις μαργαριόλιές και τά μυστικά της τέχνης της γιά να τον ξελογιάσει, αλλά δέν τό πέτυχε. Ό Σωκράτης έμεινε άσχηγνός και ψυχρός. "Έτσι έχασε ή Φρήνη όχι μονάχα τό στοίχημα, αλλά και τη φήμη που είχε γιά την παντοδυναμία των θελήγτρων της.

"Όταν όμως έκείνος που στοιχηματίσεν μαζί της της ζήτησαν τά χρημάτα του στοιχηματός, ή Φρήνη άνήγνησε να τούς πληρώσει, λέγονσα :

—"Έγώ ανέλαβα να θέξω έναν άνδρα και όχι ένα άγγάλι! Ό άνθρωπος αυτός είνε μάωμορο!...

Ό φιλόσοφος Άντισθένης, άρχηγός της σχολής των σκενιζώνων και διδάσκαλος του Διογένη, έδίδασκε τούς πολιτας να περιφρονηύν τά πλούτη, τά μεγαλεία και την ήσση. Γιά να δείξη δέ σε εφαρμογή τις θεωρίες του, φρόσεσε ένα κοριτσιάκι να μην είνε μαυδίνα, έπηρεσε ένα μπισοτινί να άρχεισε να ζή ζητιανεύοντας!...

Ό τούτος όμως αυτός της ζωής του κάθε άλλο ήταν παρά παραδειγματικός και διδακτικός. Περιφρονούσε δηλαδή από τί μά μεριά τούς πλουσιους και από την άλλη τούς ζητούσε έλεημοσύνη.

Κάποτε συνάντησε στο δρόμο τον τον Σωκράτη. Ό Άντισθένης τότε πλήρσιος τον φιλόσοφο και τον κώταξε περιφρονητικά, άνεμίζοντας συγχρόνως έπιδεικτικά και τον κοριτσιάκιό του μαυδίνα.

—"Ω Άντισθένης, του ειπε τότε ό Σωκράτης, μέσ' από τις τρύπες του μαυδίνα που ανύπτίζωσ όλη τη μαυιαδοξία σου!...

Ό Κάτων έλεγε :

—Γιά τρία πράγματα μεταμελήθηκα στη ζωή μου:

"Ότι πέλασε μά μέρα χωρίς να διαβάσω βιβρί.

"Ότι έμισατέθηκα στο μυστικό μου στη σήραγγά μου.

Και ότι πήγα διά θαλάσσης εκεί που θα μπορούσα να πάω διά ξηράς.

Έπεσε από πάνω του και άρχισε να του καταφέρη δυνατά χτυπήματα στο στήθος μ' ένα τριόστιμο μαχαίρι. Έπειτα, αφού τον άπετέλειωσε, ό μυστηριώδης δολοφόνος του έσχεσε τό στήθος, έβγαλε από μέσα την καρδιά του νέου, την έκοψε σε δύο κομμάτια και την πέταξε στο πάτωμα.

Έντομεταξύ ή Βιργίνια, μόλις ένοιωσε να τρέξη τό αίμα του αγιατημένου της, πήδησε κάτω άπ' τό κρεβάτι, βγήκε έξω άπ' τό δωμάτιο, φωνάζοντας βοήθεια. Άλλά κανείς δέν της άποκρίθηκε. Γύρισε όλο τό σπίτι, αλλά πουθενά δέν είνε άνθρωπο ζωντανό. Ό που περνούσε, πατούσε άπάνω σε πτώματα ή σε άνθρώπους που ψυχορραγούσαν. Έντρομη ξαναγύρισε στο δωμάτιό της. Ό δολοφόνος είχε γίνει άφαντος... Η δυστυχισμένη άναψε τότε ένα φως και είδε, σε όλη του τη φρήνη, τό ακωμόνημα που είχε συντελεσθή... Θέλησε άμέσως να βγή έξω, να φωνάξη τούς άλλους συγγενείς του σκόγγου της, αλλά βρήκε όλες τις πόρτες κλειδιόμενες. Οι κωκούνοι, φευγόντας, τις είχαν κλείσει!...

Την άλλη μέρα τό πρσιός ένας διαβήτης είδε σε ένα μπαζόνι του πύργου των Καριμπονέζι να κείτεται τό πτώμα μιάς γυνάικας γυμνής με τά νυχτικά της, καταματωμένα. Την ένεγνώρισε άμέσως. Ήταν ή Βιργίνια. Έτρέξε άμέσως σ' είσοδο της τούς συγγενείς του Άλμπερτου.

Σε λίγη ώρα, στον πύργο του δυστυχισμένου νέου έτρέξαν όλοι οι συγγενείς, οι φίλοι και οι σπαδοί των Καριμπονέζι, οι όποιοι, όταν είδαν τό φρικαλέο έκεινο θέμα, κατάλαβαν πως ήτανε ό δράστης και άμέσως ξεκίνησαν γιά τον πύργο του.

Έτσι άρχισαν πάλι τά φωνικά και ή άντεκδικήσες μεταξύ των Καριμπονέζι και των Γαλλοίται.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 13

ΗΡΩΪΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ

Ό Βούλγαρος λιμενάρχης της Καβάλλας, Ναύαρχος της... Ξηράς. Γιατί τράβηξε τα καΐκια στην Ξηρά. Μια άφαντάστας βλακώδης άπαντήσας. Ό Βούλγαρος ταγματάρχης και τά κουβερνταλικία του. Τί τότε άπάντησε ό Παλαιοδημέπουλος. Ό χάρτης και ή Σόφια. Πώς πεδινούεν οι γενναίοι. Τό παράπενο ενός τραυματίου. Γιατί δέν στάθηκε να φιλήσει τό σκοτωμένο άδελφό του, κλπ.

"Όταν, κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο του 1912—13, οι Βούλγαροι κατέλαβαν την Καβάλλα, κατά τό διάστημα της προσωρινής κατοχής τον διορίσαν, μεταξύ των άλλων υπαλλήλων, και έναν λιμενάρχη.

Γιά τον λιμενάρχη αυτόν, ό όποιος έφερε μάλιστα τό βαθμό... ναύαρχου του Βουλγαρικού ναυτίου, διορίσθη ό κάτοικος της Καβάλλας, μετά την άπετελέθεισά τους, τό έξής, χαριτωμένο και αλληθέστατο ανέκδοτο :

Μά μέρα ό Βούλγαρος λιμενάρχης διάταξε να τραβήξουν στην στεριά όλα τά καΐκια που βρισκόνοτοσαν στο λιμάνι, από φόβο μην τά πάρουν οι Έλληνες και φύγουν. Μερικά όμως άπ' αυτά τά καΐκια δέν είχαν τραβηχτή άρκετά έξω και δέν ήσαν έξασφαλισμένα από τη φουρτίνα. Τότε οι ιδιοκτήται των παρουσιάστηκαν στο λιμενάρχη και τον παρεκάλεσαν να τα τραβήξη περισσότερο από τη θάλασσα, γιά να μην τα παρασώθουν τά κήματα.

Στην παρατήρησι αυτή ό θαυμασιός Βούλγαρος λιμενάρχης και ναύαρχος τούς άπάντησε με τό έξής αιμίμιο :

—Τι φρονήσες είνε αυτές που μου λέτε... Γιά να αντισώσση ή θάλασσα, να γτίσση ός εδώ άπάνω και να σας πάρη τα καΐκια, πρέπει να βροχέη τουλάχιστον δεκατέντε μέρες!...

"Όταν έπρόκειτο να μεταφερθούν οι Βούλγαροι αιχμάλωτοι στη Θεσσαλονίκη, ό έπι κεφαλής των Έλληναϊσ άποστασιασμοζ λογχογας Παλαιοδημοπούλος, μάζεψε τά χειμάτα τους και τά παρέδωσε όλα σ' έναν ταγματάρχη του Βουλγαρικού στρατού, αιχμάλωτον κι' αυτόν.

Έκείνος τότε θέλοντας να καλοπιάση τον Έλληνα άξιωματικό, του ειπε, δια μέσου του διεμηγέως, ότι έπιθυμούσε να του δώση μερικά χρήματα γιά τις μεγάλες του περιποιήσεις.

—Πέστε του, άπάντησε ό Παλαιοδημοπούλος, ότι μόνο ένας Βούλγαρος άξιωματικός μπορούσε να κάνει μια τέτοια πρόταση, όπως ότι μπορούσε επίσης και να δεχθή να δωροδοκηθή. Οι Έλληνες γνωρίζουν να θασιάζουν τη ζωή τους γιάντι τις πατριδές και να είνε ανώτατοι χρηματίων.

—Τότε, έξεκολλούσθη χωρίς να θιχθή καθόλου ό Βούλγαρος ταγματάρχης, θα μου έπιτρέψη ό κέρσιος λοχαγός να του χαρίσω τό χρώτη μου!...

—Υπόχρη έχει μέσα ή Σόφια; ρώτησε ό Παλαιοδημοπούλος. —Μάλιστα. —Τότε τον κάρνω εγχαρίσιος, γιατί θα μου χρειασθή σε λίγο!...

Στη μάχη του Πεχτοβόβο κάποιος στρατιώτης του 12ου πεζικού συντάγματός έδρασε με τούς συντρόφους του προς καταδίωξιν των Βουλγαρων που είχαν πάρει τον κατήφορο σ' έτοςεν δυο υποσώματα χειροπόρτετα.

Καθώς προχωρούσε όμως ό στρατιώτης αυτός, μαζί με τον άδερφό του, είδε να εκρηγύεται πλάι του, σε άπόστασι όλίγων μέτρων, μια όβιδα, ή όποια έξεσφενδαίνονε κνήλα τον άδερφό του και τον έρωτιζε έπειτα στη γή μετεβιβημένο σε άμοχηρή μάζα άμοσφύτων σαρκών!...

Ό άτυχός στρατιώτης, βλέποντας τον άδερφό του σκοτωμένο, σταμάτησε λίγο διατακτικός, αλλά την ίδια στιγμή ξαναβρήσε την ψυχαμία του σ' έξεκολλούσθη την καταδίωξι των Βουλγαρων. Μόλις όμως προχώρησε είκοσι βήματα, δεύτερη όβιδα έπεσε και του έσπασε τό ποδι.

"Όταν τον μετέφεραν στο χειροφυγίο έλεγε στο γυμνάρι που ζητούσε να τον παρηγορήσ :

—Δέν με μέλει γιά τό ποδι που θα μου κόψετε, όποτε γή ή δυστυχισμένη μου τη μένα που θα πεθάνη άπ' τη στενοχωρία της μόλις μάθω τό δικό μου στοίχημα. Τό μόνο κάρσιον που έχω είνε ότι, πάνω στην καταδίωξι, δέν προήτιστα να φιλήσω τον άδερφό μου γιά τελευτάια φορά... Άν όμως έμεινα πίσω άπ' τούς άλλους, οι συντρόφοί μου θα με περνούσαν γιά φοβητίσση κι' αυτό θαταν χειρότερο!...

